

Dužan sam. Ovaj tekst je nastao kao nadopuna onome prvome kojeg sam napisao nakon dvotjednog boravka u Šibeniku početkom veljače.

Bio je 25. veljače kada smo majka i ja Opatije krenuli put Šibenika kako bih ja završio tečaj za maslinara, a ona se odmorila od svoje svakodnevnice. Toga je dana bura rasturala magistralu od Senja južnije, a mediji su non-stop to naglašavali i preuveličavali. „Zbog orkanske bure promet jadranskom magistralom od Senja do Maslinice otvoren je samo za osobna vozila.“, govorili su na radiju. Iako je promet bio otvoren za osobna vozila, moja majka se nije htjela voziti po prekrasnoj magistrali niti je htjela povjeriti tu odgovornost svome sinu već je kod Senja skrenula na Žutu lokvu i nastavila se voziti dosadnom, novoizgrađenom autocestom. Pošto je tada još u mnogim dijelovima Lijepe naše bila zima, usred Like, negdje tamo prije Gospića, počeo je padati snijeg u tako minornim količinama da je bio apsolutno zanemariv. Nato se moja majka opet uspaničila jer sad joj je prijetila druga vremenska neprilika jer automobil je imao ljetne gume. Ja više nisam htio surađivati jer moj ego je bio povrijeđen, ali tada to nisam shvaćao. Onda smo se preko Gospića spustili nazad na more gdje nas je opet dočekala bura te nas pratila još nekih pedesetak kilometara, do Maslinice. Zbog strahova koji vladaju mojom majkom i nepovjerenja u moje sposobnosti, put

od Opatije do Šibenika s osobnim automobilom trajao je jednako koliko i putovanje autobusom - nevjerovatno. Iako sam zakasnio na predzadnje predavanje, moja je ljutnja uskoro nestala dok sam se opuštao slušajući predavanje i degustirajući maslinova ulja.

Drugi dan bila je subota, a

Udruga „Šibenik grad djece“ organizirala je akciju čišćenja **tvrđave Sv. Ivana - Tanaje** -

pa sam podržao tu akciju kao i drugi ljudi različitih

demografskih obilježja. Osim plemenitog cilja radi kojeg se akcija održavala, ona je omogućavala ljudima da se upoznaju i druže te da zajedno naprave bolje za svih. Iako je udruga radila dobro djelo postojalo je i onih koji su bili protiv ove akcije - neka poduzeća u Šibeniku dobivaju sredstva iz proračuna grada za održavanje ove i drugih tvrđava, ali ne obavljaju ono za što dobivaju novce. Nakon akcije nastavio sam se družiti s majkom. Navečer sam otišao u Vodice na party kojeg sam već opisao ovdje - na **“Fermaju”**. Nedjelju sam djelomično prespavao, a navečer sam pogledao „Metastaze“ - noviji film koji opisuje poslijeratnu hrvatsku stvarnost o kojoj sam svo vrijeme razmišljao boraveći u Šibeniku posljednjih mjesec dana - ta je stvarnost bila posvuda, ali spašavao me vječni optimizam i neumiruća nada proizašla iz dubine moje duše i iz pojedinih svjetlih točaka moje okoline. Većina starijih ljudi koji su proživjeli ono i ratno doba te sada proživljavaju ovo doba, kažu da im je nekad bilo bolje. Mladi ljudi, puni entuzijazma, volje i želja ne mogu naći posao, a kad ga i nađu, maksimalno ih izrabljuju. Hrvatska je samo pojmovno prešla iz planske ekonomije i komunizma u kapitalizam i demokraciju. Demokracija obuhvaća i teritorijalnu decentralizaciju te sve veću mogućnost lokalnih zajednica da same odlučuju o svojoj budućnosti - to se nije dogodilo, **Zagreb je zamijenio Beograd**, a sve političke face s komunističke scene ostale su sjediti u saboru kao što su i nekad sjedile iako je njihovo vrijeme prošlo. I što smo dobili? Preko **50 000 mrtvih** s obje strane, još veću ovisnost o drugim zemljama, sveopće nezadovoljstvo... Ja sam proveo nekoliko godina bez oca zbog rata koji se nije trebao dogoditi, a neki su zauvijek ostali bez svojih bližnjih i izgubili sebe.

28. 02. nastavio sam se suočavati sa hrvatskom stvarnošću. U prostorijama šibenskog **Zavoda za zapošljavanje** odvijala se akcija zapošljavanja ljudi na projektima restauracije mnogih šibenskih objekata, tj. javnim radovima, ponovo u režiji **Udruge „Šibenik grad djece“** i tvrtke **„Zaposleni s. e. t. z.“**. Odaziv je bio velik, a mislim da su i rezultati bili zadovoljavajući. Navečer se u **Caffe baru Domald** održavao **“Razgovor ugodni s Borisom Dežulović”**. Boris Dežulović je beskompromisni novinar. Bio je sousnivač i urednik legendarnog **“Ferala”**. Jedna je od rijetkih eksponiranih, hrvatskih ličnosti koja prije svega ljubi istinu. On je, uz svoga bosanskog kolegu kojemu sam zaboravio ime, pričao priče iz predratnog i ratnog stanja kada su tek osnovali **“Feral”** i počeli izvještavati o političkoj istini toga mračnog doba. Na vrlo tragikomičan način vješto je dočaravao kakve su mu

situacije tada prožimale život. Ovakve ličnosti poput Borisa i onih koji provode projekte Udruge **“Šibenik grad djece”** te tvrtke **„Zaposleni s. e. t. z.“** su svijetlo na kraju dugog tunela iz kojega Hrvatska nikako ne može izaći zadnjih petstotinjak godina. Hvala im za trud što nesebično ulažu! Taj sam dan po prvi put ove godine jeo šparuge. Dan je bio zbilja poučan. Još je jedan događaj popratio moja razmišljanja i zaključke tih šibenskih dana te ih potvrdio. U Gradskoj knjižnici se projicirao film **“Once brothers”** kojeg je snimila televizijska kuća

ESPN u suradnji s NBA o jugoslavenskoj košarkaškoj reprezentaciji. U filmu se naglasak stavlja na odnos **Dražena Petrović i Vlade Divac** čije je blisko prijateljstvo prije jugoslavenskog građanskog rata bilo opće poznato. Film opisuje sve one situacije koje su se događale uoči i za vrijeme rata. Ovaj je film još jedna potvrda da se ovaj rat nije trebao dogoditi. U isto vrijeme su se u Šibeniku i ostalim hrvatskim gradovima događali antivladini prosvjedi u kojima su većinom sudjelovali hrvatski branitelji koji su i onda kao i sada samo sredstvo kojim se vladajuće skupine ili one željne vlasti koriste kako bi svoje ciljeve postigli - jadni ljudi.

01. 03. svanuo je novi dan,

prekrasan, kao stvoren za izlet. Mama i ja krenuli smo put **Pakova sela - Ethnolanda**. Iako je o istome sve najbolje rečeno nisam bio preduševljen. Više me je oduševila **mljekara "I-pak"** koja se nalazi u neposrednoj blizini, a proizvodi izvanredne sireve. Već je bilo oko podne i trebali smo nešto prigristi. Na putu za Šibenik u malenom selu Konjevrate krije se vjerojatno najbolja konoba širega šibenskog područja - **Konoba "Vinko"**. Nalazi se uz samu cestu u prizemlju obiteljske kuće. Sami proizvode sir, dalmatinski pršut i vino, a gostoprimstvo je bezprijekorno, gotovo na obiteljskoj razini. Tako smo uz božanstvenu hranu povel i ugodni razgovor s gospodinom Vinkom. Nakon okrijepe, nastavili smo put Šibenika i još se zaustavili u Skradinu koji me nije posebno očarao.

02. 03. otišli smo na još jedan izlet, ali ovaj put južnije uz more, do Primoštena. Pejzaži koji su se izmjenjivali na prozorskim staklima ostavljali su dubok dojam u meni - more i bezbroj otoka, masline, primorski borovi, tisućljetni suhozidi... Primošten je sićušni gradić po mnogo čemu specifičan - posebno po svome smještaju i arhitekturi. Smjestio se na poluotoku, a načičkan je malenim kamenim kućicama koje su još uvijek zadržale svoje kamene krovove napravljene od kamenih ploča. Iako su se neke od njih već urušile velika većina još čuva i priča povijest ovoga kraja.

Nakon ovoga dana više se dobro niti ne sjećam što se sve događalo, a pogotovo to više ne

mogu vremenski odrediti jer s ovim tekstom kasnim već negdje četiri i pol mjeseca. Ali vrijeme je općenito manje važno. Sjećam se da me je jednog od tih prekrasnih šibenskih dana - **Marijan Skroza**, glavni akter i pokretač društvenih promjena na šibenskoj životnoj sceni, poveo u svoj radni dan te mi pokazao i onu drugu stranu Šibenika koju bez njega ne bih vidio. Tako, osjećam da dugujem ispriku šibenskom nevladinom sektoru, a posebno **Udruzi Kamenčići** koja obavlja tako nesebičnu djelatnost. Njihovoj se voditeljici **Sonji** također zahvaljujem na gostoprimstvu toga dana kada me Marjan poveo u “razgledavanje”! Dragi Šibenčani, hvala Vam još jednom na svemu - duboko u sebi znam da će me put opet odvesti u Šibenik!

Fotografija & tekst: Nikica Karas